

VÁCLAV JAKEŠ

NEBEZPEČÍ
Z VESMÍRU

NEBEZPEČÍ Z VESMÍRU

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Václav Jakeš

NEBEZPEČÍ
Z VESMÍRU

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Václav Jakeš, 2021

Illustrations © Rosvita Mikulová, 2021

Cover © Josef Kroupa, 2021

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0034-6 (print)

ISBN 978-80-278-1086-4 (ePub)

ISBN 978-80-278-1087-1 (mobi)

ISBN 978-80-278-1088-8 (pdf)

Poděkování

Úctyhodný podíl na vzniku knihy měly dvě ženy. Má manželka, trpělivě čtoucí vznikající text a upozorňující mě na vyváženost populárně naučného textu a prózy, a Věra Urbaczková, bez jejíhož přispění by trpěla lingvistika. Oběma patří můj velký dík.

Člověk je prý vrcholem počínání evoluce svým grandiózně propracovaným mozkiem. Proč potom jeho levá hemisféra pomalu, ale velmi jistě degradovala lidstvo na studené psí čumáky s produktivním a už jen efektivním viděním světa? Tabulky, grafy a analýzy zatemňující mozek a žádná aktivita jeho pravé části se schopností vidět věci vztahově, emocionálně a intuitivně měly za následek přehlédnutí tělesa na oběžné dráze Saturnu. Chladně přímočaré industriální myšlení ani nevzalo přítomnost kosmického objektu v potaz. Snad pouze burzy a sázkové kanceláře mírně reagovaly svými kurzy na to, zda nejde o umělou entitu.

Honba za předpisy a regulací, penězi a mocí, pěstovaná v lidech od doby průmyslové revoluce, se z levé hemisféry, přes corpus callosum, dostala do hemisféry pravé se záporným znaménkem emocí, a tak civilizace vlečená racionalitou zapomněla, že člověk musí své místo na Zemi chápat v kontextu a přestat bažít jen po zdrojích a jistotách.

Pravda, několik kosmologů, jimž trajektorie letu tělesa přišla poněkud excentrická, napsalo o tomto podezření do vědeckých periodik články, které pro jejich naprostou odtrženost od srozumitelného světa nikdo nečetl.

Záhadný objekt úctyhodných rozměrů zatím dále kroužil na orbitě planety s prstencem bez zájmu lidí. Hedonistická většina naší civilizace dávala přednost každodenní všednosti, přehlčená informacemi o sportu

a zprávami operujícími s nedefinovatelným strachem, jež bylo možné do nekonečna pitvat a analyzovat, neboť se bojíme rádi.

Netečnost lidstva vzala za své v okamžiku, kdy se těleso za záhadných okolností vydalo na cestu, jejímž nesporným cílem byla Země. O mimozemské a umělé podstatě už nebylo pochyb. Média zavětřila nové zlaté časy. Žurnalisté a redaktoři všeho druhu se začali utápět ve složitém objasňování faktů, o nichž neměli páru, odhalující tak tragickou neznalost tématu, až by si někdo mohl položit otázku, jestli stejně „zasvěceně“ přistupují i k problematice politické, ekonomické, sociologické, vlastně tematické všeho, o čem zpravují veřejnost. Prostě „odborníci“. O něco vychytralejší televize přizvaly, jak to dělávají, když si nevědí rady, desítky na slovo vzatých augurů, aby divákům objasnili věci, neboť titul a přibližná odbornost rovná se moudrost.

A protože se v případě kosmoletu pomalu ale jistě začalo jednat o materiál spekulativní a analytický, jež levá hemisféra miluje, začaly televizní kanály kauze věnovat maximální pozornost. Redaktorská část lidstva, zpřístupňující informace a jejich interpretace, zaplesala a počala analyzovat, syntézovat a komparovat. Přívaly hloupých, nezaručených, přímo fabulovaných článků, sdělení a televizních zpráv o technických možnostech vesmírného plavidla a jeho původu trhaly zbytky představy pravé hemisféry o přátelském kontaktu s jedinými galaktickými bratry na kusy. Člověk s mozkem určeným

pro souhrnné myšlení a vědomí dal přednost modelu iracionálního vidění světa.

„Dobrý den, vážení diváci České televize! Zpravodajský program si dovoluje přivítat v našem studiu vzácného hosta, rektora Vysoké školy VSR (Vědomosti snadno a rychle), profesora Nývlta. Pane rektore, ve vaší alma mater s dlouholetou, v letošním roce už šesti-letou tradicí, získávají akademické tituly, jak známo, zejména politici. A vy přicházíte se zajímavou interpretací příchodu mimozemské civilizace.“ „Ano, pane redaktore. Z dosavadních zjištění rezultujeme, že jde o parlamentní delegaci z cizího solárního systému. Mimozemšťané s největší pravděpodobností přinášejí pro vládní i opoziční strany náměty, jak řešit dosavadní věčné patové situace našeho politického systému.“ „Počkejte, pane rektore. Vy si vskutku myslíte, že návštěva bude politického charakteru?“ „A jaká jiná, prosím vás? Co jiného hýbe světem, potažmo vesmírem, než politika? Samozřejmě vedená pomocí kultivovaných demokratických prostředků. Je bez pochyb, že vyspělá, racionálně zaměřená civilizace má, stejně jako my, dvoukomorovou verzi zastupitelské demokracie. Musím se pochlubit, že naši absolventi, dnes ve velké většině poslanci, senátoři a hejtmani, budou směle sekundovat galaktánům.“ „Kdo si myslíte, pane rektore, že bude mít

z příchodu mimozemských parlamentaristů prospěch? Opozice, nebo vládní strany?“ „To si nejsem jistý, ale vím, že to bude mít velmi pozitivní vliv na naši vysokou školu, co se týče nárůstů zájemců o absolvování studia, jehož cílem je produkce ideálních politiků, psychotiků se zbytněným egem.“ „Promiňte, říkal jste ‚produkce‘? Nepřeslechl jsem se?“ „Pochopte, prosím, pane redaktore, že se na trh snažíme dodávat jen to nejlepší zboží, i když jsme si vědomi, že produktivita je někdy na škodu kvalitě. Ale my politiky ve velkém množství prostě potřebujeme. To mi, doufám, dáte za pravdu.“

„Omlouváme se divákům našeho programu, ale máme tady důležité oznámení,“ prohlásil zavalitý redaktor České televize, čímž plodnou debatu s rektorem VSR Nývlttem uťal. „Zdroje NASA potvrdily skutečnost, že vesmírný objekt směřující k Zemi má umělý původ. Nasvědčuje tomu jeho akcelerace a následné brzdění. Národní vesmírná agentura se snaží s blížícím se mimozemským subjektem navázat kontakt všemi dostupnými prostředky,“ citoval redaktor ze zprávy ČTK.

Po krátké studiové odmlce, vyplněné na obrazovce emblémem NASA, se opět zjevil moderátor se slovy: „A máme tady, vážení diváci, dalšího hosta, předsedu strany NSN (Nikoho sem nechcem’), pana Mbekiho Zela Beku.“ Dvoumetrový černoš s olivovým odstínem pleti se naklonil k mikrofonu, a aniž by byl vyzván, s pohledem upřeným do kamery začal: „Vy si myslíte, že nás je tady málo? Myslím lidí na Zemi. A ještě sem

přitáhneme mimozemšťany? Napřed přijde skupina vesmírných nemakačenků, potom jejich rodiny bůhvíjakého vyznání. My sem nikoho nechceme, aby bylo jasno. Ani žluté, ani bílé, ani černé!“ „Cože?“ udiveně vzhlédl redaktor. „Vaše xenofobní názory jsou známy. Ale vy protestujete i proti černým, pane Mbeki? No, vzhledem k barvě vaší kůže...“ „Promiňte, pane redaktore, ale já jsem po mamince Čech, a jsem na to hrdý.“ „Podle vás tedy mimozemšťané přijdou s okupačními, agresivními úmysly?“ hádal prošedivělý tloušťák. „To snad ne, ale představa, že nás zaplaví migranti, kteří se s námi budou chtít dělit o už tak skromné sociální zdroje... To mi dáte za pravdu... A co když k nám zavlečou nějaké galaktické náboženské manýry? Tomu je rozhodně třeba zabránit,“ prohlásil sebevědomě rodilý Čech s olivovým odstínem. „Vážení diváci, po krátké reklamní vložce, netrvající déle než třicet minut, si poslechneme dalšího hosta našeho programu. A nebude jím nikdo jiný než bývalý prezident naší republiky, který chce přijít se zásadním prohlášením.“

„Co to pořád mají, mámo, s těma mimozemšťanama?“ upil piva plešoun s vyčnívajícím panděrem, které jako by uteklo zpod bílého tílka a zastavilo se až na vytahaných teplácích v oblasti podbříšku. „Vždyť o tom mluví už dobrej tejdén,“ opáčila neudržovaná selka. „A sedni si

laskavě trochu slušně!“ reagovala na eroticko-vulgární posed svého muže. Jak jsem si tohle individuum mohla vzít? Nedbá na sebe a jenom věčně chlastá. Jak jsem si tuhle oplácanou megeru mohl vzít?, zamyslel se stejným způsobem choť. Pak rychle dodal: „Bóži, pojď! Už bude mluvit ten sebestřednej trouba,“ ukázal na televizní přijímač. „Dej to víc nahlas,“ prohlásila manželka a usedla vedle na divan.

„Tak to je mýlka, pane redaktore, hovořit o příležitosti navázat kontakt,“ zašveholil z obrazovky bělovlasý kmet zvyklý peskovat všechny nedouky. A že jich na světě je! No, jsou to v podstatě všichni kolem. Pan prezident viděl sám sebe jako ztělesnění moudrosti. „Já si myslím, že jde o jednoznačné vyústění zvací politiky Evropské unie. Vůbec bych se nedivil, kdyby je sem přitáhla jako uprchlíky nějaká charitativní bezpříspěvková organizace. Víte, bezprecedentní mrhání národními zájmy jednotlivých členských států se nám rozhodně, ale rozhodně nevyplatí. Ta falešná otevřená náruč příchozím může mít fatální dopad na náš národ, který se může ocitnout v úplné bezvýznamnosti, od níž už máme jenom krůček. Dovedete si představit ten impakt na náš hrubý domácí produkt a směnnost koruny? A co dějinami už tak nalomené národní sebevědomí? To se znovu propadne, tedy je-li ještě kam,“ postěžoval si stařík. „Měli bychom zaujmout principiální postoj, spolu s dalšími státy V4, jež mají podobné mindráky jako my, a odmítnout, co odmítnout, zamítnout

přistání kosmické civilizace na naší planetě,“ prskal rozhněvaný děd.

„To byla silná výzva bývalého prezidenta,“ podbízivě přitakával redaktor vzpomínající si na to, jak tento politik uměl v dobách své prezidentské mise zakleknout novináře, zesměšnit je a poukázat na jejich vetché znalosti v kontrastu s jeho encyklopedickými.

„Co se před ním tak krčí? Rozumíš tomu, Bóži?“ „Jo, ti pisálkové a redaktoři jsou z něj připosraní do dnešního dne,“ souhlasila manželka. „Já to nechápu,“ přiznal břich. „To je jako ti z EU pozvali?“ „Co to plácáš, Jarine? Jak by je asi mohli pozvat? Vždyť před chvilkou prezident říkal, že snad je sem přitáhla nějaká neziskovka.“ „Myslíš? Kdo se v tom má vyznat?“ Jarin si lokl piva a pustil všechno z hlavy.

„Děkujeme panu prezidentovi za jeho jasně formulovaný vzkaz mimozemšťanům, potažmo Evropské unii. A dovolte mi, abych se přes naši režii spojil s redaktorkou Pavlínou Řídkou, která má poslední zprávy o pohybu vesmírného tělesa přímo z brífinku NASA.“

Na obrazovce se objevila vysoká blondýna s nápadným nosem a držením těla, jako by byla přichycena při krádeži. Ohlédla se a trhaně začala: „Děkuji za slovo. Vesmírné těleso po manévrech dosáhlo lagrán, lavrán, pardon Lagrangeova libračního bodu. Na vysvětlenou, librační bod, v našem případě L2, je bod, v němž se mezi Sluncem a Zemí vyrovnají gravitační a odstředivé síly, takže těleso dlící v tomto prostoru

se ocitne vzhledem k soustavě v relativním klidu. Bod je za drahou Měsíce,“ četla redaktorka z připravených poznámek a neustále si přitom utírala nos. „Dle pozorování je objekt obrovských rozměrů, a přestože je bezpochyby umělého původu, připomíná spíše asteroid divného tvaru. NASA jej doslova bombarduje zprávami a poselstvími na všech frekvencích. Vesmířané jsou však buď naprosto nekomunikativní, nebo s nimi, pro jejich technickou vyspělost, nejsme schopni navázat kontakt.“ Redaktorka znovu nahlédla do poznámek: „Tajemník OSN svolal Radu bezpečnosti. Narychlo se sešli zástupci NATO na úrovni předsedů vlád. Ruská federace aktivovala všechny vojenské družice na oběžné dráze Země. Čínská lidová republika vyslala ‚uvítací sondu‘, o jejímž nákladu se vedou spory. Někteří komentátoři tvrdí, že čínské vesmírné plavidlo nese raketo-jaderné pozdravy. Tolik poslední zprávy o vesmírné záhadě. Brzy se zase přihlásíme s novými informacemi.“ Vystresovaná blondýna si zhluboka oddechla.

„Ti se s tím vůbec nemažou,“ komentoval Jarin počínání ČLR s lehkým uspokojením. „Vždyť jsou našimi spojenci. Je prima, že jsme pro tuhle velkou zemi s miliardou a dvěma sty miliony obyvateli zcela rovnoprávným partnerem. Aspoň tak nějak to ti naši politici říkají. Co máme dneska k večeri, Bóžo?“ otočil se na partnerku. „Králíka. Vždyť jsi ho viděl, jak jsem ho před chvílí majzla za uši.“ Kruci, to je gastronomická fantazie, pomyslel si

břicháč a popotáhl si tepláky. Odněkud sem táhne. Pak jeho zrak znovu padl na obrazovku.

„Co říkáte posledním událostem ohledně příletu mimozemské civilizace?“ obrátil se redaktor v terénu na dělníka strojírenského cechu ustrojeného do promaštěného overalu. „Aby se z toho všichni nepo...“ Zbytek slova přehlušily údery kovacího kladiva. „No, to bylo poněkud expresivní, pane kolego. Mě zajímá, jaký vliv má tato bezprecedentní událost na vaše životní postoje.“ „Já si z toho dělám tak akorát hov...“ Kladivo s rachotem upěchovalo další materiál.

Jak vlastně chápeme svět a naše místo v něm? Levá hemisféra přebírající kuratelu začíná mít katastrofální vliv na naše vědomí. Její mechanistický reduktivní charakter křiví nejen naši percepci, ale bohužel i naše bytí. Vzpomeňte si, kdy jste měli naposledy radost, dobrou náladu a pohodu jen tak, bez zvláštních důvodů. Budujeme si větší moc, bohatneme, ale ztrácíme schopnost rozumět věcem a vztahům. Kam se poděla přirozená empatie, prosté čtení řeči lidského těla, schopnost postřehnout stavy a potřeby toho druhého, lidí kolem nás? I strach a zoufalství těch druhých překryjeme vlastními potřebami a vytěsníme je.

Položil si někdo otázku, proč lidský mozek tvoří dvě hemisféry? Vždyť řídicí centra specializovaných

dovedností jsou v celém jeho obsahu. Dvě hemisféry reagující nezávisle na sobě, a přesto celkový obraz reality vzniká až propojením obou. Jde snad o nějakou evoluční výhodu? Ale jaký klad to má dnes pro nás? Jarin používající ne zcela kapacitu plazího paleokortexu možná starosti se součinností hemisfér nemá. Ke spokojenosti mu stačí limbická centra organizující animální uspokojení. Prefrontální neokortex odpovědný za kreativitu a fantazii zůstává v jeho případě nedotčen. Proč však ostatní lidé vybaveni laloky neokortexu mají často podobný úhel pohledu jako on?

Orgie Sedmé velmoci, za situace snad seslané samotným Bohem, začaly dosahovat orgasmu. Všechny světové televize, uvadající tisk, ale především sociální média na webu spekulovala, tabelovala, květnatě rozebírala, hádala a predikovala. Prostě dělala to, co umí nejlépe. A když vyčerpala arzenál spekulací, přiklonila se aktivisticky k názorům, které podle nich vypadaly nejdůvěryhodněji. Co nebývalo zvykem, vysílala a tiskla pozitivní, lehce utopický obraz setkání s vyspělou civilizací, jež nám přímo mateřsky ukáže cestu k dobru, pokroku a blahobytu. Povede nás, své galaktické děti, za ruku k zářným zítřkům. Zda to bude platit i pro Jarina a Bóžu, konkrétně Mladá fronta Dnes ve svých analytických člancích neuváděla. Posléze si majitelé a šéfredaktoři uvědomili, která z hemisfér

lidské populace má navrch. A média, ujištěna pravdou, že pozitivní interpretace se prodávají daleko hůře, tedy spíše, že o ně nikdo nestojí, začala chrlit zvěsti o blížící se apokalypse. Fackovala se za to, jak mohla zapomenout na starou osvědčenou metodu pochyb a strachu.

„Očekáváme toxickou budoucnost! Apokalypsa se blíží! Mimoszemšťané se těší na nerovný boj!“ hlásaly jejich palcové titulky. Jen Zemědělské noviny, pro nedostatek invence, napsaly svůj úvodník s názvem „Zhorší přítomnost mimozemšťanů trvalý nedostatek vláhy na našich polích?“ Nezaznamenaly přitom, že už rok leje jako z konve. A srážky přiřadily do řady úhlavních nepřátel každého rolníka v České republice, jimiž jsou čtyři roční období.

Zpravodajské pořady televizí na téma mimozemšťané byly prošpikovány seriály Star Wars, Star Trek, Deep Space, Cestovatelé... A k tomu nekonečné diskuze na sociálních sítích, ráj pro všechny psychotiky, neurvalce a zneurotizované občany. Debaty dostaly neomezený prostor. Dechberoucí schopnost urazit do morku kosti všechny oponenty mého názoru, vylít na ně splašky vlastní frustrace, obořit se na lidi, které neznám a v životě neuvidím. Levá část našeho mozku slavila triumf.

„Vítejte, dámy a pánové, na tiskové konferenci po jednání kabinetu,“ zvesela prohlásil střízlík ve vytahaných

džínsách, ovšem v dramaturgii předeepsaném saku, jak jinak než modré barvy, cirka o dvě čísla menším, než by potřeboval. Přesně tak, jak to velí paní móda, již se ČT zblble podrobuje. Kašpárek ve studentském sáčku se napřímil, jak jen to při jeho sto šedesáti centimetrech vzrůstu šlo. „O slovo bych poprosil předsedu vlády,“ rukou pokynul k důstojně vyhlížejícímu pánovi v prvotřídním obleku.

„No, tak to máme. Napřed opozice se svými trvale přehnanými nároky a nic neříkající kritikou. Pak neschopná Evropská unie. A teď ke všemu mimozemšťané! To si nemohli naplánovat líp, v době rozvratu finanční politiky, při obřím suchu a neutuchajících platových požadavcích zaměstnanců státní správy. Ruku stále natahují lékaři, učitelé a hasiči, a my přitom musíme myslet především na řadové úředníky na všech úrovních, které podle zákona nemůžeme už nikdy vyhodit a kterým jsme nuceni dát prostor až do vysokého stáří. To máte půl milionu lidí. A teď co s tím? Myslím si, že nezodpovědnější jednání si ti mimozemšťani nemohli ani dovolit. Copak vy chodíte na návštěvu bez ohlášení? Víte, diskutovali jsme o tom na V4. Poláci se obávají dopadů přítomnosti cizí civilizace na katolickou církev. Maďaři mají strach z poškození pan-uherských zájmů. Jsou si téměř jisti, že za příletem stojí miliardář Soros. Bůhví, jestli je nepozval. Slovinci žádají delší čas pro vlastní analýzu, pak se k někomu přidávají. Zkuste z toho vyvodit jednotný kompromisní postoj. Asi nám nezbyvá

než čekat na další vývoj situace. Nesmí však vzniknout mýlka, že kabinet nepracuje a jen vyčkává. Makáme. Jsme připraveni čelit všem protivenstvím a spolu s občany této země krizi zvládneme. Ostatně, slovo bych předal ministru obrany. Ten vám řekne o připravenosti postavit se případné agresí mimozemšťanů.“

„Spolu s vrchním velitelem naší armády, kterého už rok nikdo neviděl, jsme vyhlásili plnou bojovou pohotovost našich ozbrojených sil. Všechny dvacet devět bojeschopných tanků, obrněné transportéry, které nám v dohledné době budou dodány, spolu s generálním štábem tvořeným několika desítkami generálů, udrží klidně proti přesile celý středně velký okres.“ Hlas obránce vlasti dozně, a než se strážník stačil dostat zpět do hry, ujala se mikrofonu ministryně práce a sociálních věcí. „V této tíživé situaci je doslova naší povinností pomoci rodinám s dětmi i lidem žijícím bez partnerů, dělníkům i rolníkům, úředníkům, důchodcům, sportovcům, věřícím, avšak i bezvěrcům, anorektikům i obézním, úspěšným podnikatelům...“

„Tohle si, Amálie, musíš poslechnout,“ zakřičel z obývacího šéfa opoziční strany. „Dej pokoj s politikou. Já dělám večeri. Aspoň doma mě ušetří toho svého hobby.“ „Ne, to opravdu musíš vidět a slyšet, co ta svazačka všechno slíbí, aniž ví, odkud by na to vzala.“ „Snad nemluví jen ona. Zaslechla jsem, že je to tiskovka po jednání kabinetu. Co ti ostatní?“ „Ale to už přece znáš. Ten sociopat, co si říká předseda vlády, sváděl všechno na mimozemšťany.“ „A ještě tam mluvil kdosi další.“